ור' יוחנן האי אותם מאי עביד ליה מיבעי ליה

לכדתניא יכול יהא יחיד מתנדב ומביא כיוצא

בה נדבה וקורא אני בה ימוצא שפתיך

תשמור ועשית ת"ל יקרבן ראשית תקריבו

אציבור אמרתי לך ולא יחיד יכול לא יהא יחיד

מביא שאינו מביא חובתו כיוצא בה אבל יהא

ציבור מביא שמביא חובתו כיוצא בה ת"ל

אותם ומה יש לך להביא שתי הלחם מן

השאור ובכורים מו הדבש ושתי הלחם לא

16 יקרבו נדבה והתניא אם נאמר כל שאור

למה נאמר כל דבש ואם נאמר כל דבש למה

נאמר כל שאור מפני שיש בשאור מה שאין

בדבש ויש בדבש מה שאין בשאור שאור

הותר מכללו במקדש דבש לא הותר מכללו

במקדש ידבש הותר בשירי מנחות שאור לא

הותר בשירי מנחות הא מפני שיש בשאור

מה שאין בדבש ויש בדבש מה שאין בשאור

הוצרך לומר כל שאור והוצרך לומר כל דבש

שאור דהותר מכללו במקדש מאי ניהו לאו

שתי הלחם דקרבה נדבה אמר רב עמרם לא

ליקרב עמהם א"ה בכורים נמי דתנן

יהגוזלות שעל גבי הסלין היו עולות פי

יוהסלים שבידם ניתנין לכהנים הנהו לעמר בכורים הוא דאתו בעי רמי בר חמא מרב

חסרא המעלה מבשר חמאת העוף ע"ג המזבח

מהו יכל סשממנו לאישים אמר רחמנא והאי

אין ממנו לאישים או דלמא כל ששמו קרבן

והאי נמי שמו קרבן אמר ליה כל ששמו

קרבן הוהאי גמי שמו קרבן כתנאי ר' אליעזר

אומר כל שממנו לאישים רבי עקיבא אומר

יכל ששמו קרבן מאי בינייהו אמר רב חסדא

בשר חמאת העוף איכא בינייהו רב יאמר ילוג

שמן של מצורע איכא בינייהו יו ידתני לוי

יכל קרבנם חלרבות לוג שמן של מצורע ת"ר

"שאור (6) בל תקטירו אין לי אלא "כולו מקצתו

מנין תלמוד לומר כל 'עירובו מנין ת"ל כי

פי בל תקטירו אין לי אלא כזית חצי זית מנין (ס)

ת"ל כל עירובו מנין יו ת"ל כי כל יו רבא אמר

הכי קאמר שאור בל תקטירו אין לי אלא

קומץ חצי קומץ מנין תלמוד לומר כל עירובו

מנין תלמוד לומר כי כל במאי קא מיפלגי

מאי קאמר אמר אביי הכי קאמר שאור

לו א (מיי' פ"ח מהלכות תמידין ומוספין הלכה

. הלכה יד: לח ג מיי' פ"ג מהל' בכורים

הלכה ט: יאנט ע. ד [מיי' פ"ה מהל' איסורי

מזבת הלכה הו: מזכח הלכה הן: למו הוז [מיי׳ שם הל״דן: מוח מיי׳ פ״ד מהלכות

□ מיי פ״ד מהלכות מחוסרי כפרה הל׳ ב:
 מא ט י מיי פ״ה מהל׳
 חיסורי מזבח הל׳ ח:

מוסף רש"י

כל קרבנם. גבי מדר מתסוכ מכל קרבנם. גבי מדר מתסוכ מסונה שמלחכו לאסכן על מסדר בשלח קרח וחי ליקד מקדש הקדשים מון על מקדש הקדשים מחלבות לרבות לרג שמן של במרים מחתו במרים במרים מחתו במרים במרים מחתו במרים במר

הוא נמי בכלל והקריב והיינו

. קלכן (זבחים מד: וכעי"ז לעיל

קלכן (ובווים מודוכנייין לעיל כח.). כל קרבנם לרבות לוג שמן של מצורע. שיהל מה שנשלר מן ההולות

שיהא מה שנשאר מן ההזאות נאכל לכהנים (ההדן עג. בב"ז), אין לי אלא כולר. בנים שכל ההקטר מן השאור מקצתו. חלי זית שאינו הקטר שלם דאין הקטרה

פחותה מכזית עירובו מגין. כשחינו בעין אלא מעורב

ונכלל עם מנחה הוגנת של

מצות לאחר שפתחו דאינו

כעין (פסחים מג:).

כל קרבנם. גני

 לעול נ., ב) בכורים פ"ג משנה ה, ג) נ"א ומה שבידם,
 ד) יבמות ק. סוטה כג. יומא מו: זבחים עוו. ה) [בילקוע ויקרא סוף רמו מנב: רבא], ו) ובמים מד: לקמן עג., t) [פסחים מג:], מ) [לעיל לו:], מ) [שייך לעמי הקודס], י) ע"כ שייך לעיל, כ) [ויקרא פרשה יב], () ראשית נדבה פרטה יכן, יו רמשים ונכה המ"ד. ל"ק, מו [במדבר יח], () [דף נה.], מו [תמופה רש"ש], עו [בכורים פ"ב המ"ש], () ל"ק, ל) [לקמן ענ.], ק) מקלתן הס"ד. ל"ק,

תורה אור השלם ו מוצא שפתיף תשמר ... מוצא שפתיף תשמר ... ברת ליי ... ברת ברת ברת ... ברת ...

ייקוא ביב. 3. בָּל הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ לַיְיָ לֹא תַעֲשֶׂה חָמֵץ כִּי כָל שְׁאֹר וְכל דְּבַשׁ אירור מפננו אשה לייני ויקרא ב יא לייני ויקרא ב יא לייני היה לך מקרש הקבל לקבל למניחם ולכל מניחם ולכל מעיחם ולכל מעיחם ולכל לקש קרשים לי כך אשמם אשר הוא הלייני הוא הלייני הייני היי לא תקטירו ממנו אשה הוא ולבניף: במדבר יח ט

הגהות הב"ח

(ל) גמ' תנו רבקן שאור לא תקטירו: (3) שם ה"ק שאור לא תקטירו: (1) רש"י ד"ה עוף נמי שמו:

רבינו גרשום

יכול יהא יחיד מתנדב להביא שתי הלחם ת״ל קרבן ראשית תקריבו. ראשית אלו שתי הלחם שהן באין ראשית להתיר חדש במקדש: אבל צבור יביאו שתי הלחם בנדבה מ״ל במקדש: אבל צבור יביאו שתי הלחם בנדבה ת"ל אותם אותם מיעט לחובה נַתְּקְרִיבוֹן שתי הלחם ולא נַתְבָּה: ומה יש לך להביא מן שאור ומן דבש שתי הלחם מן השאור ובכור" מן הדש. כגון תמרים ותאנים: אבו עבר כל שעור המושעות אם נאמר כל שאור דמשמע מקצתו ולא כולו לילף דבש משאור למה נאמר כל דבש: משאורלמה נאמר כל דבש: בשירי מנחה שאם רצה לערבן בדבש ולאוכלן מותר. שאור לא הותר בשירי מנחה דכתיב לא תאפה חמץ חלקם. שאור החותר מכללו במקדש מאותו כלל דכתיב לא תקטירו. מאי ניהו לאו שתי הלתת דברה דנה ודינור הלחם דקרבה נדבה ודיניה יהא בנדבה ליקרב קומצה למזבח. והיינו הותר מכללו: אמר רב עמרם לא (קרב עם הלחם) (ליקרב (קרב עם הלחם) [ליקרב עמהם] דבר הקרב עם שתי הלחם הותר ליקרב נדבה המאיניהו שני כבשים ליקרב דמן למזבח. אי הכי בכורים נמי הותר הקרב עמהן נמי הותר הקרב עמהן הגדולות שעל גבי הסלים העולות ועורידת הפליו עולות ושבידם הסלין והפירות אלמא דאיכא קרב . עמהן ואי בעי למיעבדינהו נדבה מצי למיעבד. ואמאי תני דבש לא הותר מכללו. תני דבש לא הותר מכללו.

החם (לא) קרב עמהן דהנהו.

לעטר בכורים הוא דאתו.

ולאו משום חובה: המעלה

מבשר חטאת העוף למזבח

להקטירו שאין דינו להיות

הטאת העוף ולוג שמן של

מיצור שאין הינו להיות

מאת העוף ולוג שמן של

מיצורט שאין הירו לוו מצורע שמן קרבן. לוג דכתיב והקריב אותו לאשם

שאור ובכורים מן דבש דכתיבי יו בההוא קרא וה"ק קרבן ראשית ורב" יוחגן (אמר) האי אותם מאי עביד דיה. הוה מלי למימר תקריבו אותם דהיינו שתי הלחם ז] מן השאור דכתיב (ויקרא כג) חמץ תאפינה וראשית מיקרו דהן ראשית לכל המנחות הבאות מתבואת שנה זו הן דכמיב בה (במדבר כח) מנחה חדשה ובכורים בן מן הדבש [כוין: ביבעי ליה לבדתניא. ומהך ברייתא לח קשים לרבי ואיקרו ראשית [דכתיב ראשית] בכורי

אדמתך (שמות כג) הנך הוא דרבינן ליה כבש כמובח כדכתיב (ויקרא ב) ואל המובח לא יעלו: שמידי אחריני. כגון בשר חטאות וכל הנך דלעיל דאסירי משום כל שממנו לאישים לא רבינן לך כבש כמזבחים: יכול יהא יחיד מתנדב ומביא כיולא בה. שתי י] לחם דעליה קאי דכתיב (שם) קרבן ראשית וגו': תקריבו. משמע ליבור: אבל יהא גבור מביא. ב' הלחם נדבה שהרי מביאין [שתי] הלחם חובה והיכי דמי נדבת לבור כגון ממעות של שופרותיהם: מה יש לך להביא ל"ג לה בתורת כהניסף). ומאן דגרים ליה הכי קאמר מה יש לך להביא מהן חובה דהא ראשית חובה משמע דלא אשכחן קרבן ראשית לו יא]: אם נאמר כל דבש. לרבות חלי קומן כדמפרש לקמן: למה נאמר כל שאור. נגמר מדבש. אי נמי לא לכתוב כל גבי דבש ונילף משאור: שאור הותר מכללו. כדמפרש לקמן: דבש הותר בשירי מנחות. אם רולה ללוש ולטגו שירי מנחה בדבש מותר דכל מתנות כהונה נאכלות בגדולה כדאמרינן בפ׳ הזרוע והלחיים (חולין דף קלב:) לך נחתים למשחה מי לגדולה כדרך שהמלכים אוכלין: שאור לא הותר בשירי המנחה. כדאמרי׳ לעילי אפילו חלקם לא תאפה חמך: לאו שתי הלחם דקרבה נדבה. במובח דאי מהנך דחובה לא מצי למימר דהא לא הותר יב] במקדש דלא קרב למזבח: **לקרב** שמהן. אשני כבשי עלרת קאמר דקריבים עם שתי הלחם והיינו הותרו מכלל במקדש יג] לקרב עמהן: בכורים נמי. שהיו מביאין עמהם עופות: יד] והסלים שבידן. של בכורים שביד הבעלים ניתנין לכהנים: לעטר בכורים אמו. הנך עופות ולאו חובה נינהו. והדתנן במסכת בכורים (פ"ב מ"ד) ומייתינן בלולב וערבה (סוכה דף מו:) הבכורים טעונין קרבן ושיר וברכהם ולינה אמרינן בתלמוד ירושלמיש דהאי קרבן שלמים הוא כתיב הכא ושמחת בכל הטוב וכתיב התם וזבחת שלמים ואכלת שם ושמחת ולאו קריבים עמהן חשיב להו שלא היו זקוקין זה יונוהן לבא יחד למקדש אלא חובה עליו

להביא שלמים שון (קודם) לשם: כל ששמו קרבן. אמר רחמנא דלא יקטירו משיריו דהכי כתיב בתר דההוא קרא קרבן ראשית ומקרא נדרש לפניו: עוף (ג) שמו קרבן דכתיב (ויקרא א) ואס מן העוף עולה קרבנו: לוג שמן של מלורע. אין ממנו לאישים אבל קרבן איקרי כדאמרינן באלו מנחות!) לכל קרבנם לרבות לוג שמן של מלורע ובגופיה נמי כתיב (ויקרא יד) והקריב אותו לאשם ואת לוג השמן. ואי קשיא הרי קרב ממנו שון [דאשם מצורע בא עמון יון לאישים כשתי הלחם משום כבשים הא לא קשיא דאשם לא שייך בהדי לוג לגמרי דאדם מביא אשמו עכשיו ולוגו עד עשרה ימים כדאמרן בהקומן זוטא (לעיל דף טו:): מאי קאמר. מאי שיעוריה דקאמר כולו ומקלמו: חלי זים מנין. וכגון דאיתיה בעיניה: עירובו. שעירבו עם מלה דלא מינכר: אביי סבר יש קומץ פחות משני זיתים. ולא תקטירו לקומץ שלם משמע וכיון דיש קומן פחות משני זיתים אשמעינן כל יתירא:

וים

דמיבעי ליה כי הא דדרשי רבנן בפ' התערובות (זבחים דף עו.) אותם אי אתה מעלה לריח ניחוח אבל אתה מעלה לשם עלים

אלעזר דתרתי ש"מ כדאמר בפרק התערובות (שם): אבר יהא ציבור מביא בו'. והח דתניח בת"כ חם זבח שלמים הוא מקריב הוא מביא נדבה ואין הליבור עושים נדבה היינו שלמים: לוג שמן של מצורע איבא בינייהו. דאיקרי קרבן כדאמר באלו מנחות לכל קרבנס לרבות לוג שמן של מצורע ובגופיה נמי כתיב והקריב אותו לאשם ואת לוג השמן ואין ממנו לאישים והקשה בקונטרם הא קרב ממנו לאישים שהרי אשם מצורע בא עמו וכה"ג אמרינן לעיל ממנו לאישים בשתי הלחם משום כבשים ואין לתרך דשאני שתי הלחם שמניפים אותו עם הכבשים דלוג שמן של מצורע נמי מניפין אותו עם האשם מחיים כדדרשינן לקמן בפירקין מדכחיב והניף אותם ותירן בקונטרם דהא לא קשיא דאשם לא שייך לגבי לוג לגמרי דאדם מביא אשמו עכשיו ולוגו עד עשרה ימים כדאמר בסוף הקומן זוטא (לעיל דף טו:) ואע"ג דשתי הלחם נמי פעמים שאין כבשים עמהן למאן דאמר דכבשים אין מעכבין את הלחם היכא דאית ליה מיהא לא מייתי זה בלא זה ועוד דהיכא דהוקבעו אין יכול לשנות אבל לוג שמן לא הוקבעו אלא לר"מ דאמר התם הוקבעו בשחיטה וא"ת והא בפרק התערובות (זבחים דף עו:) קרי ליה ממנו לחישים וי"ל דהתם בעי למימר כל ששמו קרבן אלא דנקט לשון השגור בהש"ס יותר ואין לתרך דהכא בבא בפני עלמו והתם בבא עם הזבח דאמר זה אשמו וזה לוגו דא"כ לימא לוג הבא בפני עלמו איכא בינייהו ועוד דבפרק ב"ש (שם דף מד.) לא קרי זבח מתיר יסכים הבאין עמו כיון דאתא עד י׳ ימיס: הצל מנין ת"ל כל עירובו מנין ת"ל בי כל. מכאן קשה על פיי הקונטרם דפרק אלו עוברין (פסחים איסורין דף מג:) דאמר ר"י כל שבתורה אין היתר מלטרף לאיסור חוץ מאיסורי נזיר שהרי אמרה תורה

משרת זעירי אמר אף שאור בבל

תקטירו כמאן כר׳ אליעזר דדריש כל

כו' ולאפוקי מדאביי דאמר יש הקטרה

בפחות מכזית ופי׳ שם בקונטרם

אביי סבר יש קומץ פחות משני זיתים דזעירי הוה דריש אין לי אלא כולו רינינו מקלתו מנין כגון חלי זית מלה וחלי זית חמץ ת"ל כל וקשה דהא כל לא כאביי ולא כרבא ועוד מאי קאמר התם כמאן כר' אליעזר הא אפילו כרבנן נמי אחיא דנהי דכל לא דרשי כי כל דרשי לרצות מקצתו דהיינו היתר מצטרף לאיסור לפי׳ הקונטרס ונראה לפרש דזעירי דסבר היתר מלטרף לאיסור דריש כרבא דמקלתו היינו חלי קומץ שהוא זית שלם ומרבי ליה מכל ועירובו היינו חלי זית היתר וחלי זית איסור דמלטרפין ומרבי ליה מכי כל אבל כאביי לא מלי סבר דכיון דמפרש מקלמו חלי זית לא שייך ביה לירוף דאפילו במשהו מיחייב והאי דמרבי עירובין היינו כשנחערב לגמרי עם ההיתר דלא אמרינן שיתבטל איסור אגב היתר אבל לרבא לא לריך קרא להכי דכיון דאיכא כזית פשיטא דלא בטיל והא דקאמר כמאן כרבי אליעזר דדריש כל היינו משום דלרבנו אע"ג דכי כל דרשי מיהו לא הוה מוהמינו כי כל לרבות עירובו אלא לרבות ש מקלתו: אברי סבר יש קומץ פחות משני זיתים. פירוש דאם לא כן מנא ליה לרבות אפילו חלי זית דהוה ליה למימר אין לי אלא כל הקומץ חלי קומץ מנין דהא איכא כזים אבל פחום מכשיעור מנא הוה ליה לרבויי וא״ח ואכחי מנא ליה לאביי לרבום חלי

שימה מקובצת

ושבידם תיבת והסלים נמחק: ג) תיבות דתני לוי לכל קרבנם לרבות לוג שמן . של מצורע נמחק: דּ) אמר אביי ה"ק כו' עירובו מנין שיערב בו שאור ואינו ניכר וה״ק אין לי אלא כולו כל הקומץ דהיינו כזית חצי הקומץ דהיינו כזית חצי קומץ היינו חצי זית עירובו היינו כשהשאור מעורב בתוכו ואינו ניכר [ת"ל וכר]: ס] רבא אמר ה"ק כר [אלא קומץ]. כל הקומץ דהיינו שני וויתים דאין קומץ פחות משני זיתים חצי קומץ . דהיינו [זית דאין הקטרה פחות מכזית עירובו מנין . דהיינו] חצי זית שאור וחצי זית מצה דהיינו היתר מצטרף לאיסור ת"ל כי כל לרבות לאיסור ת"ל כי כל לרבות עירובו: ו) דכתיבי בההוא קרא שאור ודבש [קרב] וכר]. תיבת וה"ק ל"ש: ו) הלחם הבא מן: ו) הלחם () כככרים מ) כדכתיב: ע) ובכורים :הבאים מן הדבש דאיקרו ין הלחם: י6ן קרבן ראשית . נדבה. הס"ד ואח"כ מה"ד ובכורים מן הדבש. דבש תמרים: יכ) הותר מכללן במקדש דהא לא קרבו: עמהן כגון בכורים דמפני שהיו: יד] תיבות והסלים שבידן של בכורים נמחק ומה״ד הגוזלות. שביד: מו) קודם שיפטור משם: עזן תיבות ו אשם מצוו ע בא עמו ל״ש: יון לאישים. שהרי אשם מצורע בא עמו וכה״ג חשבינן לעיל ממנו לאישים:

ממנו לאשים: עיוביו מין שאם ביז השאור וביז המצה כזית. אביי סבר יש קומץ פחות משני זיתים ואפילו בכזית לו ואפילו בחצי זית הוי הקטרה משום הכי קא מרבי כל: עירובו מניז. אף על גב דלא הוי בעיניה: